POUTNÍKŮV ŠKRPÁL 36

za 5 měňáků

OBSAH

3 Akce budoucí

3 Poutnický život

4 Tipy od Draka

5 Kronika stručně

15 Poznej Pajdáka

18 Poutníci pomáhají Ukrajině

22 Tip na výlet od Kuby

23 Astronomické okénko

24 Poetické okénko

25 Závěrečný oheň

26 Matematická krása č. 16

27 Zkuste také nový sport

28 Další Vladův příběh

30 Islandské recepty

31 Zajímavosti z Prahy

32 Prapodivná zvířátka

33 Lušťovky

34 Umělé slunce: Jsme blízko

ÚVODNÍČEK

Milí Poutníci,

konečně jste se dočkali dalšího čísla Poutníkova škrpálu, děkujeme za trpělivost :-) Připravovaly jsme ho tentokrát ve dvou a o to víc jsme zvědavé, co na něj řeknete.

Toto číslo vychází těsně před Dnem matek. Chystáte se nějak zajímavě popřát vašim maminkám? Podělte se s námi o to v dalším čísle! Pošlete na info@oddilpoutnici.cz fotku a měňák vás nemine.

Vedoucí teď kromě chystání posledních letošních výprav žijí hlavně přípravou letních táborů. Ano, čtete správně. Letos budeme mít dokonce 2 tábory! První čistě jenom pro seniory, a to hnedka na začátku léta. Druhý, s názvem Gulliverova cesta, pak proběhne již tradičně na přelomu července a srpna. Těšíte se?

Na dalších stránkách vás čekají tradiční i zcela nové rubriky. Řada příběhů i fotek. Děkujeme všem redaktorům a přispěvatelům, kteří se na tomto čísle podíleli. Bez vás by nevzniklo :-)

Pěnkava & Drak

AKCE BUDOUCÍ

Termín	Název	Místo	Poznámka
29.4.-1.5.2022	Brigáda Keblov	Zátoka Pláňat	Pro vedoucí/Rádce
6.-8.5.2022	Květnovka	Stará Dubá	Bobříková výprava
13.-14.5.2022	24 hodin na koloběžce	Praha, Divoká Šárka	
4.-5.6.2022	Top Gear	Zátoka Pláňat	Kmeňáci
17.-19.6.2022	Červnovka	???	
24.-26.2022	Stavění tábor	Zátoka Pláňat	
1.-6.7.2022	Improtábor	údolí Zábrdky	Senioři :-)
23.7.-6.8.	Letní tábor	Zátoka Pláňat	
26.-28.8.2022	Bourání tábora	Zátoka Pláňat	
2.-4.9.2022	Kydání hnoje	???	Velká porada vedoucích
16.-18.9.2022	Sraz oddílů	???	

POUTNICKÝ ŽIVOT

ODDÍLOVÉ SCHŮZKY

Pořádáme každou středu od 16:30 do 18:30 v oddílové klubovně. Na nich smysluplně trávíme čas. Pobavíme se při hrách a něco se naučíme (zdravověda, vázání uzlů, jak si zabalit na výpravu aj.). Občasně míváme speciální schůzky (bruslení, plavání, návštěva muzea apod.). Schůzky jsou důležité pro pravidelné setkávání členů oddílu a slouží i jako příprava na výpravy a tábory.

VÝPRAVY

Jednou až dvakrát do měsíce jezdíme na vícedenní pobytové akce. Mnohdy jsou zaobaleny do příběhu (celoroční hra), který vrcholí na táboře. Máme však i akce jako Vánoční výpravu, Velikonočku, Lyžo-bobo, puťáky apod.

TÁBOR

Na přelomu července a srpna jezdíme na čtrnáctidenní tábor do našeho tábořiště zvaného Zátoka pláňat. Zde děti nejvíce osobnostně rostou, zažívají dobrodružství, navazují důvěrné vztahy a získávají dovednosti pro celý život!

JEDNODENKY A DALŠÍ AKCE

Pořádáme jednodenní akce s různou tématikou. Občasně pořádáme vzdělávací akce a na programu máme také akce pro veřejnost, rodiče a přátele.

TIPY OD DRAKA NA PŘÁNÍČKA

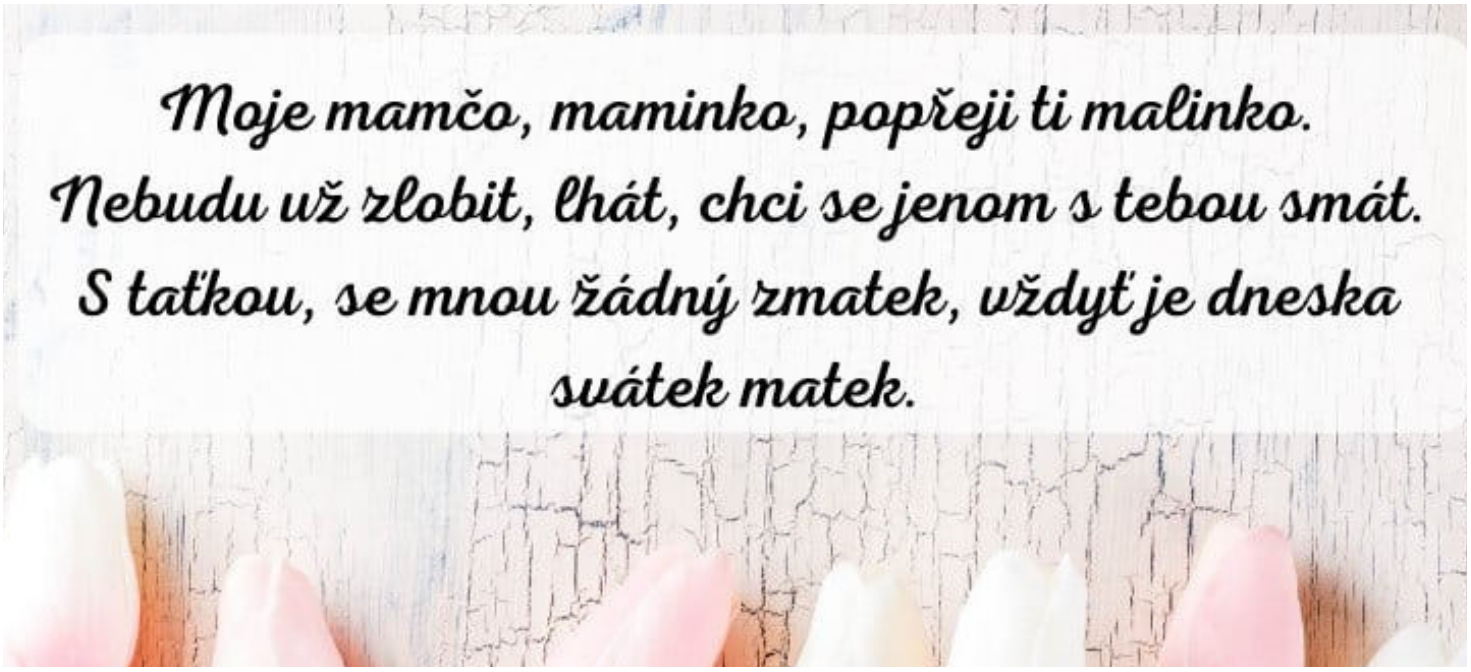

KRONIKA STRUČNĚ

Setkání oddílu Poutníci a kamarádů 15: Předčítač

Vzhledem k tomu, že Opičák jakožto organizátor byl v prosincic v izolaci s koronáčem, najeli jsme namísto plánovaného laser-game do online prostoru. Sešli jsme se nakonec v příjemném počtu sedmi lidí a kdo chtěl, přinesl si pár ukázek z knížek, či nějaké kratší povídky a básně. Mimo povídání si jsme četli úryvky a poslouchali, co se líbilo ostatním za literární díla. Koho to zaujalo, může se přidat na příštího Předčítače ke skupině Popcorn složené z oddílových vedoucích nejen z Poutníků.

Přečtené knihy: Harfa ve sněhu – Jan Skácel, Egypťan Sinuhet – Mika Waltari, Marťanská kronika – Ray Bradbury, Prašina – Vojtěch Matocha, Dobře utajené housle – Miroslav Horníček, Beran a lilie – Ondřej Turek, Pohádka o psu – Standa Kahuda, Pořádek – Marian Palla, Chlapci z Pavelské ulice – Ferenc Molnár, Obsluhoval jsem anglického krále – Bohumil Hrabal.

Zimní speciální schůzky

Výroba Vánočních lucerniček

První prosincovou schůzku jsme se vydali do prostoru Olga a svépomocí si vyrobili krásné vánoční lucerničky, protože v dnešní době je potřeba každého světla na naši covidovou cestu. Moc děkujeme Olze za zapůjčení prostoru v době, kdy se naše klubovny rekonstruují.

Mikuláš 2021

Potkali jsme se s nám známou trojicí Mikuláše, čerta a anděla. Tedy u nás dokonce čtveřicí. Ta nám za překonání cesty a pár slibů, že budeme hodní, budeme se učit a dokončíme oddílové zkoušky nadělila balíček dobrot.

Bruslení 2021

Poslední schůzka roku 2021 se odehrála v již tradičním duchu, ale na netradičním místě v horní části Grébovky. Na bruslení se nás sešlo hafec a bylo to moc milé a potěšující.

Vánočka: Severní pól

Naše plavba z Grónska pokračovala...

Plavili jsme se Severním oceánem, když v tu ránu se k nám přiblížil ledoborec, díky kterému jsme se doplavili do přístavu. Pomohl nám, abychom se posunuli na naší cestě kupředu rychleji. Dorazili jsme do přístavu a dál se vydali do obydlí podle mapy a buzoly. Když jsme dorazili, byla už černočerná tma. Byli jsme unavení, a tak jsme šli načerpat síly na další den.

Ráno nás přivítali dva skřítci ze Santovy dílny. Byli moc milí a veselí, ale zároveň moc unavení, protože byli na všechno sami. Santa se jim ztratil a potřebovali pomoc, aby se

FOTOKOUTEK

vše do Vánoc stihlo. Vzali nás k sobě do dílny a my si mohli vyzkoušet některé jednotlivé úkoly, které skřítci plní. Upekli jsme sušenky, udělali bramborový salát, vyrobili krb, ušili punčochy, vytvořili ozdobičky a udělali jsme vánoční výzdobu.

Za pomoc se nám skřítci odvděčili. Abychom byli na naší cestě ze severního pólu opravdu rychlí, připravili si pro nás materiál na jeden speciální dopravní prostředek – sáně se sobím spřežením. a protože skřítci jsou hraví, připravili si pro nás hru, díky které jsme materiál na saně získali.

Blížil se večer. Nacvičili jsme si divadlo, oblékli se do slavnostního oblečení a divadlo zahráli ostatním vedoucím, kteří připravovali slavnostní večeři a taky jsme se spojili s těmi, kteří s námi, bohužel, nemohli být offline. Poté jsme usedli k jednomu stolu, přišel poutnický Ježíšek, který nám nadělil spousty dárečků. Jedním z nich jsme celý náš večer zakončili. Zkoukli jsme předpremiéru táborového videa. Po tak nabitém dni jsme šli spát.

Teda… jen někteří z nás. Senioři hlídali náš krb s punčochami, jestli náhodou nepřijde v noci Santa. Co myslíte, podařilo se jim vidět Santu? To si necháme jako tajemství. Nebo víte co? Zeptejte se jich. Senioři vám jistě rádi povyprávi. Co ale prozradit můžeme, že nám Santa do punčoch nadělil.

Cestu zpět jsme odjeli na saních, které jsme si vytvořili. A teď míříme na cestě kolem světa dál. Tak uvidíme, do jaké země zamíříme zase příště.

Workshop se Sametovým posvícením

V lednu jsme si vyrobili kašírované masky.

Karnevalové masky papouška, morového doktora, klauna, Voldemorta, ale i Brňákův nos jsme si vyrobili na workshopu v Kampusu Hybernská. Pozvali nás tam lidé z uskupení Sametové posvícení za to, že jsme jim na pár měsíců bezplatně uskladnili věci v Neobyčejné klubovně.

Nejdříve jsme si řekli něco o maskách, poté si vymodelovali z hlíny tzv. tvar vajíčka. Dále si každý si vybral jinou postavu/zvíře, kterou dále podle fotky či fantazie dotvářel. Po vytvoření tvaru jsme ho potáhli potravinářskou folií a kašírovali (polepovali kusy papíru namočeném v lepidle). Výrobky se všem moc povedly. Na místě musely den vyschnou, a tak jsme si je vyzvedli druhý den a teď je budeme předávat těm, kteří si je vyráběli.

Lednová seniorka

Putování k památníku Jana Palacha.

Po delší době se uskutečnila ryze seniorská akce, na kterou jsme se všichni těšili. V desíti lidech jsme se vydali do Polabí, kde jsme plánovali navštívit rodný dům Jana Palacha. Pokud bychom přišli ve všední den, mohli bychom tam mít i program od Národního muzea, ale tím, že jsme šli v sobotu, museli jsme si všechno zorganizovat sami.

První úkol pro Seniory byl nakoupit si správné jízdenky u pokladen. Tygr nám po nákupu

sdělila, že to bylo v pohodě, ale nikdy nekupovala jízdenky pro více než dva lidi, a proto to pro ni byl zážitek. Z vlaku jsme vystoupili jsme v Neratovicích a vydali se na desetikilometrové putování krajinou. Nejdříve jsme se vydali podél Labe a ukázali si bývalé říční koryto zvané Kozelská tůň.

U ní jsme se poprvé zastavili na delší dobu. Řekli si něco o hrách "důvěrovkách" a pár si jich zahráli. Padali jsme jeden na druhého, probíhali uličkou s nataženýma rukama ostatních a vodili se po slepu.

Druhé zastavení bylo u obce Kozly, kde jsme si sedli na protipovodňový val a naobědvali se. Sluníčko nám svítilo a bylo teplíčko. Jakmile ale zapadlo za oblaky, byla zima a my jsme se pustili do další aktivity. Pověděli jsme se o tom, co znamená slovo "hodnota" a každý vymyslel hodnoty, které si myslí, že zastává společnost. Ty jsme poté společně seřadili podle důležitosti. Nejvýše nám vyšel papírek s názvem "karty ctností" a druhý "láska". Poté jsme si zopakovali hodnoty oddílu kvalita, růst osobnosti a důvěrné vztahy. Nad posledním jsme se více zamysleli a vymysleli, čím my sami přispíváme k naplnění této hodnoty a čím ji naopak oslabujeme.

Lyžo-bobo: Rusko a Mongolsko

Po cestě na severní pól jsme se ocitli na dalších hranicích, tentokrát nás vítal soudruh s ruským přízvukem a beranicí na hlavě – ano byl to hraniční přechod do Ruska a už od počátku bylo jasné, že tam bude velká zima.

Poslední míle k našemu ubytování jsme museli zdolat pomocí sání a psů, ale nakonec se to všem podařilo, i když byla cesta velmi strmá div jsme ze sání nespadli. V ubytování nás přivítala milá paní ještěže byla na blízku Arina, aby nám její požadavky a podmínky pro ubytování přeložila.

Druhý den nás čekal přesun v naší cestě dále, protože je Rusko velká země museli jsme urazit spoustu kilometrů. Bobaři sbírali kilometry ve vlastnoručně vytvořeném ledovém korytě. Lyžaři po rozježdění a seznámení se střediskem vyrazili sbírat kilometry sjížděním sjezdovek. Za bobaře byl tím nejúspěšnějším jezdcem Lukáš u lyžařů nakonec zvítězil Vydrýsek. Večer jsme si dali tradiční ruský pokrm Viněgret. Večer se však stalo něco nečekaného do našeho ubytování se dostal velmi nemocný člověk, který nás varoval, že v Rusku řádí malárie a museli jsme se okamžitě vydat na hranice a zmizet před nemocí do Mongolska, takže ještě před spaním jsme se vydali najít lék proti malárii a následně jsme museli projít kontrolou dokladů u Mongolského strážce, který působil komicky, když mu ani nesvítilo osvětlení hranice. Nakonec se nám podařilo všem projít, i když některé jsme museli doslova pašovat (zapomněli ruskou známku, nebo neměli doklad vůbec).

FOTOKOUTEK

KRONIKA STRUČNĚ

I v Mongolsku jsme pokračovali v nahánění kilometrů podobně jako v Rusku, i když tentokrát jsme potřebovali něco víc. Věděli jsme, že všechny kilometry nezvládneme sami, avšak v Mongolsku se nacházejí velmi silná tažná zvířata, JACI! Abychom byli dost silní na lov dali jsme si tradičním Guritail šol – neboli kuličkami s jačím mlékem. Následovalo tradiční sbírání kilometrů a odpolední lov Jaků, kteří nám pomohou překonat poslední kilometry Mongolské země.

Nakonec byl náš lov úspěšný a jak bobaři tak lyžaři si svého Jaka ulovili. Po náročném lovu jsme si zasloužili odměnu v podobě Kartošky. Večer nás už čekala velmi tradiční akce, a to noční bobování. Lyžaři velmi ocenili připravené tratě a ledová koryta. Boby jezdili parádně a na bezpečnost dohlíželi traťoví komisaři, kteří pustili na trať vždy jen jeden bob, to vše za přítomnosti kvalitní světelné signalizace.

Následující den už jsme jen osedlali naše ulovené Jaky a vydali se vstříc dalším dobrodružstvím. Kam nás asi Jaci nakonec dovezou? To se dozvíš na další výpravě. Nezapomeň se tedy přihlásit.

V únoru jsme se vrátili do kluboven

(Nejen) schůzkaři se radují, že jsme zpět.

Na první schůzce jsme se sešli opravdu v hojném počtu, a to v Neobyčejné klubovně, kde jsme si udělali i nástup. Pak jsme se ale přesunuli na hodinku do Heroľáku, kde byly na programu běhačky a pohybovky. Děti se rozdělily samostatně do 3 týmů – dle pokynů, aby v každém týmu byl minimálně 1 senior, 2 junioři a 2 holky. A pak už jsme se pustili do štafetového závodu v přeskoku přes švihadlo a pak týmového závodu mnohonožek – který nás asi z celého dne bavil nejvíce

Po programu s Vlčicí a Vačicí s názvem odbahnění, jsme se přesunuli do oddílové klubovny, kde jsme si v kolečku zahráli skrytý slovní fotbal. Závěrečnou aktivitou pak bylo zamyšlení se – opět v týmech, do kterých jsme se rozdělili už na začátku schůzky – nad vysněným superhrdinou. Úkolem Poutníků bylo namalovat superhrdinu, jehož superschopností by byla nějaká vlastnost, kterou známe z karet ctností. Naší klubovnu tak teď ochraňují 3 superhrdinové: Kachnorys s barevným pláštíkem a mocí velké lásky, Mistr Spolehlivý se schopností spolehlivosti a Laskavé Slunce, které projevuje laskavost.

Zapalovač 2022

Uspořádali jsme kurz Zapalovač 2022 pro začínající a budoucí vedoucí.

Plánovali jsme ho v podstatě dva roky, protože ten minulý zasáhl covid a řekli jsme si, že některé věci prostě nejdou provést v onlinu s kvalitou, jakou by si zasloužily. S pokorou jsme kurz odvolali a s neutuchající vervou jsme plánovali další ročník.

KRONIKA STRUČNĚ

Opět jsme urazili další kus cesty a nalezli vícero inovací. Jednou ze zásadních bylo prodloužení kurzu o jeden den. Prvotní obavy ze zvýšení ceny a z toho, že neseženeme účastníky vlivem toho, že jde o jeden všední den navíc, se ukázaly jako překonatelné. Máme čerstvých 25 absolventů, u kterých hodnotíme jejich soudržnost jako mnohem pevnější, než na minulých ročnících.

Prodloužení o jeden den mělo však výsledný dopad nejen co do vzájemné důvěry a vztahů mezi účastníky a lektory. Bylo mnohem více prostoru pro řešení individuálních otázek jednotlivců, bylo více možností sdílet inspiraci a příklady dobré i špatné praxe. Jako velice dobrou inovaci jsme hodnotili zařazení bloku jen pro výměnu tradic žitých v jednotlivých oddílech. Té se zúčastnili v hybridním režimu i zájemci z řad Poutníků, kteří zároveň představili i nějaké tradice, kterých si oni váží. Během tohoto bloku mohli účastníci zažít předávání Březových lístků (Šákul, Pajdák, Viki). A všem to moc slušelo.

Novým principem bylo Setkání s Hrdinou, kde si řada lidí pobrečela a řada našla sama v sobě hrdinu všedního dne – toho, kdo se zadarmo stará o děti, toho, kdo tvoří svět o kapku lepším. Pak následoval hiphop koncert uvozující párty večer, kde pak Balda zahrál na kytárku – tentokrát si vybral tu červenou. Prý posunul hranici trapnosti ještě dál. A my s ním souhlasíme. Skóre si pak vylepšil písní Vše a mnohem víc, na kterou se v přítmí rozsvítilo mnoho telefonů s baterkou. Příště to snad budou zapalovače! ♥

Březnovka: Indie a Čína

Z Mongolska jsme úspěšně odjeli s přičiněním našich šikovných jaků.

Ti už ale daleko nedošli – byli znavení – museli jsme tedy přesedlat z jaka na vlak. Indické vlaky jsou pověstné svou přeplněností, hlukem atd., to vše se nám při cestě na výpravu splnilo (jen jsme tedy, k nelibosti účastníků, nejeli na střeše vlaku).

Po příjezdu do Přelouče – do Skautské základny (čti do Indie), bylo naším úkolem naučit se zacházet s nástrojem, který jsme následně potřebovali celý víkend – hůlky. Účastníci zájezdu samozřejmě věděli, že se v Indii nejí hůlkami, ale úkol zvládli a tím bylo u jídel o zábavu postaráno. Večer nás pak čekala už jen večeře z domovů, hraní deskovek, povídání si a plnění bodů do zkoušek. Spát se šlo brzy, protože další den nás čekalo spoustu dobrodružství.

Po probuzení proběhla rozcvička s břišními tanečnicemi a tanečníky. Přes noc se nám na čele objevily zvláštní tečky a u snídaně nám došlo, že se jedná o rozdělení do kast, podle kterých byla připravena i samotná snídaně. Zjistili jsme, jak to může být nespravedlivé, ale zároveň jsme se zvládli i rozdělit. Po kartách ctností následovala indická pohádka o myšákovi.

FOTOKOUTEK

KRONIKA STRUČNĚ

Na dopoledním programu byl nákup. Rozdělili jsme se do skupinek a dle receptů jsme sestavovali nákupní seznam. Cesta do obchodu a nakupování ingrediencí nakonec přinesly své plody – oběd, večeře i snídaně na další den byly pod vedením jednotlivých skupinek a jídlo bylo moc dobré! Skupinky, co zrovna nevařily, vyráběly draky na přehlídku, abychom se v Číně ukázali v nejlepším dračím světle.

Odpolední program byl v režii dětí – rozhodování o tom, co se bude dít trvalo opravdu dlouho, ale nakonec z toho vyšlo, že půjdeme na zahradu – někdo hrál vybíjenou, jiní posilovali a gymnastikovali a někdo další si četl. Na vyblbnutí a bytí na čerstvém vzduchu tak akorát!

Večer nás čekala cesta přes hranice, kdy jsme poslepu došli až k panu Drakovi, vyfotili se a šli na véču. Po ní proběhla diskotéka a čtení čínské pohádky.

Nedělní ráno provoněly palačinky z rukou seniorů (a pár pomocichtivých juniorů). Pak se rozdělily úkoly uklízecím četám a když byl barák předán v snad ještě lepším stavu, než jsme ho přebírali, mohla proběhnout drakidáda, na kterou jsme se tolik těšili.

Když už jsme byli esteticky nasyceni, vydali jsme se procházkou přes město na nádraží. Nakonec nás trochu zamrzelo zjištění, že čas strávený v parku mohl být klidně ještě delší, protože náš vlak měl zpoždění 90 minut. Čas nám ale uplynul celkem rychle – zabíjeli jsme ho totiž hraním her, pobíháním a povídáním si.

Pak konečně přijel náš povoz a my se mohli pohodlně usadit a vystoupit až na Hlavním nádraží. Tak schválně, kam nás cesta zavede příští měsíc…

Kmenová akce

Odpolední kmenovka aneb jak jsme se učili s křesadlem.

Prvního dubna jsme se jako Kmen vydali na odpolední jarní procházku po škole a po práci. Naplánovali jsme si do Modřanské rokle, aby s námi mohl i Vačičák. Během cesty jsme si povídali a dokonce jsme zahlédli pár sněhových vloček. Na vybraném místě jsme se pokusili rozdělat ohýnek pomocí křesadla, které jsme našli pod vánočním stromečkem. To se však ukázalo jako obtížný úkol, který jsme nejspíše vlivem trošičku vlhkého dřeva i trávy nezvládli. Začínalo však už stejně tak sněžit, jak už to při aprílovém počasí bývá, že bylo na čase jít dál. Na veřejné ohniště a sirky jsme už neměli náladu. Drak byla zmrzlá jako paní Mrázová, zbytku se také nechtělo. Jen Vačice měl ruce teplé. Klasika. Zakončili jsme to tedy na smažáku s hranami a bylo nám dobře.

Pěli jsme v NKáčku

Na již sedmnáctém Setkání oddílu Poutníci a kamarádů jsme se sešli v Neobyčejné klubovně. Vzali jsme tři kytary a jedny housle a za svitu lampiček pěli od šesti až do jedenácti. Byl to moc pěkný večer a určitě ho někdy zopakujeme.

KRONIKA STRUČNĚ

Speciální schůzka

Tajné oddílové nakladatelství vydalo česko-ukrajinskou publikaci psanou na koleně.

Na schůzce jsme rozložili na stůl knihy z oddílové knihovničky a řekli si, co vše kniha obsahuje. Obálku, hřbet, předsádku, záložku… Také jsme zjistili, co je to tiráž. To nám pomohlo odhalit, kdo všechno je potřeba k tomu, aby vůbec vznikla kniha. Poté jsme založili vlastní vydavatelství a obsadili jsme všechny potřebné role. Měli jsme lidi na tvorbu námětu knihy, spisovatele, grafičku, ilustrátory, marketingové oddělení, korektora i odpovědného redaktora. Navíc jsme publikaci dokázali přeložit do ukrajinštiny a v azbuce ji sepsat. To celé se stalo během ani ne hodiny a půl. Nyní je krátká povídka vystavena v oknech Neobyčejné klubovny, aby si ji mohl kdokoli z kolemjdoucích přečíst.

Zúčastnili jsme se výročního Sněmu Asociace TOM

Tři hrdé členky oddílu (Drak, Pytlák, Bláťa) nás zastoupily a hlasovaly o důležitých věcech na výročním třicetiletém Sněmu Asociace turistických oddílů mládeže (Asociace TOM). Ten se konal v pražských Emauzách. Gratulujeme spolku k výročí.

Speciální schůzka

Tajné oddílové nakladatelství vydalo česko-ukrajinskou publikaci psanou na koleně.

Na schůzce jsme rozložili na stůl knihy z oddílové knihovničky a řekli si, co vše kniha obsahuje. Obálku, hřbet, předsádku, záložku… Také jsme zjistili, co je to tiráž. To nám pomohlo odhalit, kdo všechno je potřeba k tomu, aby vůbec vznikla kniha. Poté jsme založili vlastní vydavatelství a obsadili jsme všechny potřebné role. Měli jsme lidi na tvorbu námětu knihy, spisovatele, grafičku, ilustrátory, marketingové oddělení, korektora i odpovědného redaktora. Navíc jsme publikaci dokázali přeložit do ukrajinštiny a v azbuce ji sepsat. To celé se stalo během ani ne hodiny a půl. Nyní je krátká povídka vystavena v oknech Neobyčejné klubovny, aby si ji mohl kdokoli z kolemjdoucích přečíst.

Libušínská bitva 2022

Po tříleté odmlce jsme se konečně vypravili na Libušínskou bitvu.

Přestože tato akce byla otevřená pro všechny, jelo nás malinko. Když jsme dorazili na místo, předběhli jsme tu obrovskou frontu, protože jsme lístky měli koupené předem. Na kopci jsme si roztáhli deky a tím nám vznikla základna, kde jsme se scházeli. Nad námi bylo mnoho stánků se středověkými šperky, ošacením, jídlem, koženými výrobky a mnoho hraček pro děti. Pod námi naopak velká aréna, kde probíhaly zápasy mezi rytíři. Počasí bylo nádherné a celý den jsme si moc užili.

POZNEJ PAJDÁKA

Přinášíme vám další rozhovor v rámci oblíbené rubriky POZNEJ SVÉHO VEDOUCÍHO. V minulém čísle zpovídaný Kuba nám nyní představí Pajdáka.

Co tě na oddíle nejvíc baví?

Pocit, že dělám něco prospěšného, co má smysl. Vidím na lidech, kteří v současnosti jsou v oddíle či jím prošli, že jsou prostě jiní… Baví mě také získávání nových zkušeností v různých oblastech, ať už je to komunikace s úřadem, stavba stěny ze sádrokartonu či práce v týmu s dětmi i dospělými.

Jak jsi přišel ke své přezdívce?

V roce 2017 jsem koncem srpna měl odjíždět do Norska na přechod hor. Týden předtím jsme byli s Bebinou na Slovensku ve Vysokých Tatrách a já na chodníku (horském, vyskládaném z kamenů) mezi Batizovským a Popradským plesem špatně došlápl a otočil si nepěkně kotník. Doslova jsem dopajdal na chatu, kde jsme spali a druhý den byl kotník dvojnásobný. Po stáhnutí obinadlem se nám nějak podařilo, že jsme se na vlak do Prahy dostali. Pak jsem několik dnů chodil o berlích, protože si doktorka myslela, že mám zlomenou kůstku a nakonec zjistila, že to byl jen výživový kanálek pro kost.

V roce 2018 v květnu jsem opět špatně došlápl, tentokrát na fotbale. No a zase z toho byly berle. Tentokrát to už opravdu bylo zlomené a já byl s nohou v gypsu na cyklovýpravě v Českém krasu (schválně se podívejte na web na fotky). No a tam mi začali říkat Pajdák. Od té doby mi to občas někdy někdo řekl a až v poslední době, kdy se už tolik neobjevuji na akcích, se to nějak ustálilo.

Co děláš, když zrovna nejsi vedoucím?

Všechno, co je třeba. Pracuji jako projektant, jezdím na kole, hledám kešky, rád cestuji (v květnu budeme v Peru), v pandemii pomáhám Českému červenému

kříži. Doma jsem pak poslední dobou začal koukat na filmy a seriály. Jo a zapomněl jsem, od té doby, co jsem se vrátil z Erasmu, tak rád peču a vařím. V poslední době pak peču z kvásku.

Nejhezčí oddílová vzpomínka?

Je jich tolik, že je těžké jednu vybrat. Ulehčím si to a alespoň to rozdělím podle oddílů, ve kterých jsem působil:

> Skasapa – Když jsem jako první z naší rodiny (týmu) našel houbu na táboře v Holubinkách v roce 2003.

> Tuláci Malešice – Asi je také nejděsivější vzpomínka. Prchání nočním lesem před marymeny (postava z celoroční hry Země meldacrz az) v Polničce na Vysočině v roce 2002.

> Poutníci – Puťák Po stopách staré lokálky na táboře 2016. Spaní v sedmi lidech ve stanu, pod dálničním mostem, nákup v Mekáči a putování po staré železnici do

Dolních Kralovic.

Máš nějaké motto, kterým se řídíš (nebo ho jen rád používáš)?

„Čeho se na nás dopustili druzí, s tím se už nějak vyrovnáme. Horší je to s tím, čeho jsme se na sobě dopustili sami." (François de La Rochefoucauld)

Oblíbená knížka? A proč?

Záhada hlavolamu. Klasická foglarovka z dětství, která se dá číst snad tisíckrát a vždy tam najdeš něco jiného.

Oblíbené zvíře?

Gepard

Kdybys na sobě mohl změnit jednu věc, co by to bylo? A proč?

Být víc empatický a rozpoznávat emoce druhých.

Kdybys měl jednotlivé vedoucí popsat jako nějakou zemi/město, co bys ke komu přiřadil a proč?

Bláťa – Buenos Aires – party

Opičák – Montevideo – bizár název

Pěnkava – Bologna – nevím, prostě mi to tak přijde

Vlčice – Tókjó – daleko, však užitečná

Bára – Dubrovnik – nevím, prostě mi to tak přijde

Vačice – Wien – historický se spousta zkušenostmi

Bebina – Santiago de Léon de Caracas – město skoro u moře však od něj oddělené vysokými horami

Brňák – Paris – romantika

Pytlák – İstanbul – potřebný, občas výbušný

Fík – Ottawa – klidná vzdálená síla, konflikty si řeší sama v sobě

Kuba – Al-Qáhira – nevím, prostě mi to tak přijde

Fčela – Ādīs Ābeba – jej, první Afrika, ale je tomu prostě tal

Koza – Amsterdam – důležitost, klid

Ty – Sŏul Tchŭkpjŏlši – daleko, však užitečný

Kuba

FOTOPŘÍSPĚVKY

Plníme slib, že kdo se vyfotí s mongolskou čepicí ve škole, objeví se ve Škrpálu.

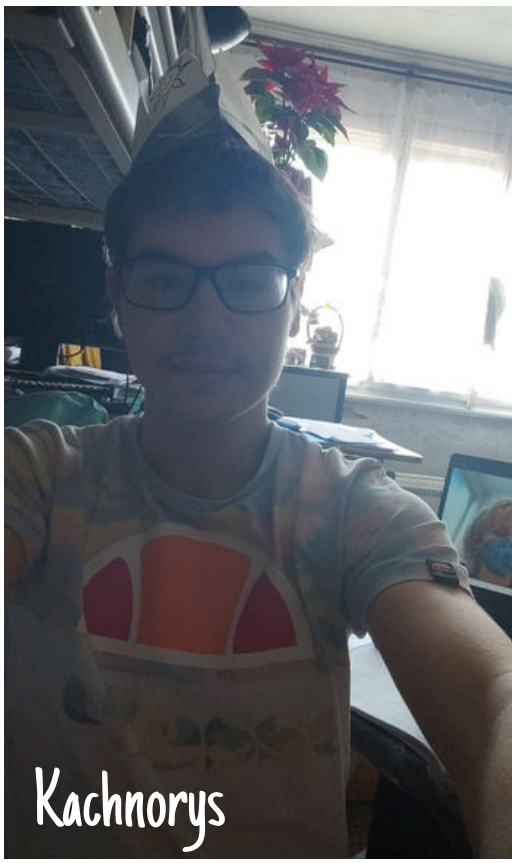

POUTNÍCI POMÁHAJÍ UKRAJINĚ

24. 2. 2022. Ruská federace prezidenta Vladimíra Putina v noci zahájila ozbrojený útok na nezávislý suverénní stát, Ukrajinu. Znamená to jediné slovo: VÁLKA. Moc dobře si uvědomujeme sílu poutnického slibu.

„Já, (…), hrdě a s pokorou na svou čest slibuji, že budu ctít a jednat dle hodnot Poutníků, jak nejlépe dovedu. Vážím si přátelství a Stezkou pro život provázím i ostatní."

Přesně ta situace, která nastala, ta bezbrannost a nepravosti, které se běžným Ukrajincům dějí, nás vyburcovala k okamžité akci. Přinášíme vám dvě reportáže z posledního měsíce.

Pondělí 21. 2. Putin má šíleně dlouhý proslov, kde jde o uznání nezávislosti takzvané Doněcké a Luhanské lidové republiky. Své armádě nařizuje zajistit v obou separatistických oblastech na východě Ukrajiny mír. Začínám mít obavy, doufám však, že je to jako obvykle pouhé zastrašování.

Čtvrtek, před osmou ranní. Líně swipnutím vypnu budík a počkám na další za pár minut. Opět se budím. Beru do ruky telefon a koukám na hromadu upozornění na Twitteru. V mžiku mi dochází, že se to fakt stalo. Že fakt Rusko napadlo Ukrajinu.

Dvacátého čtvrtého února dva tisíce dvacet dva ve čtyři hodiny a deset minut ráno. Ve čtyři hodiny třicet minut byly slyšet na řadě míst na Ukrajině včetně Kyjeva první výbuchy. Zatímco já jsem v klidu spal. Vařím si kafe, které rozčilením stejně nedopiji. Cestou do práce moc nevnímám, co se děje. Hlavou mi běží, co se bude dít. Kladu si otázky a nenacházím odpovědi. Kam to půjde dál? Jak dlouho to může trvat? Kdo zvítězí? Jde jen o východ Ukrajiny?

Práce. Přichází mé dvě šéfové, jedna pracovala řadu let v Člověku v tísni, druhá má také přehled. Vypadají zdrceně. Části lidí z práce to ještě plně nedošlo. Po přečtení dalších zpráv si uvědomuji, že jde o stejnou taktiku jako byly Hitlerovy bleskové války. Hlavou mi letí vzpomínka na rok 1968, kdy nás také v noci obsadili Rusové, aby tu nastolili pořádek. Posílám prachy Člověku v tísni. To je to, co teď pomůže.

Neděle, píše mi Vojta – popcorňák (absolvent kurzu Zapalovač). „Ve Skauťáku je pořád co dělat. Přijď, nakládáme."

Běžím tam a stoupám si do řetězu. Ten se pak rozděluje dokonce na dva. Potkávám Vojtu, pobíhá po schodech a odnáší dolů, co se dá. Jeden pytel za druhým putuje do dodávky. A do druhé, třetí… Objevuji se ve spodním řetězu vedle Šutra. Přehazujeme si pytle. Materiál putuje ze dvorku i z pater dolů. Zřídkakdy se náklad sekne. Za pár hodin je vystaráno. Vysláno je na padesát dodávek, nějaké mikrokamiony a bůhví co ještě. Lidé jsou štědří. Začalo to nápadem poslat tam jednu dodávku. Hodně pomohlo i město…

Hlásím se do služby ve dvě ráno spolu se Fčelou v Kongresáku na Vyšehradě. Dostáváme modré vesty s logem červeného kříže. Na sobě máme skautské šátky Vysokoškolského roverského kmene, kam oba chodíme.

Přes noc vydáváme čaje, kávu a drobné jídlo těm, co v tento čas nespí a čekají na vízum. Na zemi je pár matrací, kde pospávají uprchlíci. Starší paní spí ve zlomené poloze vedle dětí na sedačkách, nějaká skoro batolata spí vedle. Hemží se to tu překladateli ovládající ukrajinštinu, zdravotníky, hasiči, policisty, skauty i neskauty. Vládne tu napjatá atmosféra. Jsem povolán k mazání toastů na snídani. Uděláme pět beden a jdu zase na výdej k bufetu.

Pobíhají kolem mě děti. Jsou nadopované cukrem, kterého si do čaje sypou po lžících. Jejich rodiče a prarodiče padli únavou a spí. Děti si

Pro plné znění článku načti QRko

hází s nějakou věcí a vypadají, že zatím netuší, co to vše znamená. Snad je to dobře. Přichází malá holčička. Neví, zda si má vzít croissant, nebo sušenku. Přináším jí nabídku tajné čokolády do tvaru srdce. Je jich málo, tak jsou pro tyto případy. Usměje se a s vděkem odchází. Přichází slečna, tak sedmnáct let. Má s sebou maličkého psíka. Ten je rád, že se může nažrat připravených granulí a zapít to vodou. Psík jí několikrát utíká i s vodítkem a různě se mi točí pod nohama. Je na tom v současné situaci ze všech nejlépe…

Během dne v kanceláři po 30 hodinách nespaní působí svit obrazovky zvláštně. Je mi blbě. Zvedám se a jdu domů. Spím. Konečně. Za pár dní stojím u kamionů v Malešicích. Překládám matrace z jednoho českého do druhého. Ten jede na Ukrajinu. Řidič neustále s někým volá během nakládání. Asi s rodinou, či přáteli a zjišťuje, co se děje na Ukrajině. Odhaduji, nerozumím ukrajinsky.

Matrací přibývá a záda bolí. Jedna matrace za druhou, pěkně stočené ruličky o hmotnosti odhadem 10 kg. Naložíme po strop půlku kamionu a začínáme nakládat bedny s měkkými věcmi. Sem tam přijde jedna těžší. Loučíme se s řidičem, který naloží na jiné adrese nějaké palety.

V práci lobbujeme za uvolnění bytu, kde máme zasedačky pro uprchlíky. Povedlo se. Začínám shánět materiál. Uplynuly 2 dny a máme ho skoro kompletní. Zjišťujeme, že bude lidí více a k tomu přibyde ještě batole. Sehnat postýlku. A další postel. Peřiny, pračku, nemáme dodávku, jídlo, ručníky, rychlovarku, stůl… Jako na kolotoči.

Volám bratrancovi. Martin přijíždí, aby mi pomohl odvézt postel. Paní není doma, nezvedá telefon. Martin proráží auto o obrubník při vyjíždění a kape mu cosi na silnici. Nemůže točit volantem. Odtahuje ho jeho žena Oťaska druhým autem. Odvolávám příjezd pro manželskou postel na druhé adrese, nemáme auto. Kolegyně píše, že auto máme za pár hodin. Rozebíráme postel a nakládáme ji do auta. Vezeme ji do bytu. Máme vše. Zdarma. Díky, lidi!

Ve Skauťáku je děkovačka dobrovolníkům. Se Fčelou přicházíme jen na chvíli. Představují se koordinátoři skautské dobrovolnické pomoci. Vzali si na to neplacená volna v práci. Točí se po týdnu. Dále na pódium přichází ti, co spravují dočasné Svojsíkovy hotely – hotely zdarma pro uprchlíky spravované skauty. Mluví k nám zaměstnanec ukrajinské ambasády. Velice emotivní zážitek. Dostává od Šípka na krk šátek Skautského institutu. Koordinátorka Markéta do mikrofonu poptává pomoc na vybavení zázemí pro 25 lidí v Haštalské ulici. Jdeme se s ní potkat. Mája nabízí nějaké vybavení, co máme doma. Já si nechávám slovo na potom. Nabízím, že seženu cokoli…

V práci se domlouváme na předání bytu ukrajinské rodině. Pomáháme stěhovat byt, lidé jsou to milí. Domluva je skrz prostředníka – Ukrajince, který pracuje v Česku. Pomáhám nastěhovat pár věcí, co mají s sebou. Pár tašek a jinak nic. Dobře, že jsme byt vybavili základními věcmi a nakoupili jídlo. Jsou moc rádi. Dáváme jim vizitku s telefonem na nás, heslem na wifi a přejeme, ať se jim daří.

Oddílová schůzka. S dětmi vytváříme krátký příběh, který překládají do ukrajinštiny. Věšíme ho do oken klubovny pro kohokoli. Posíláme ho ukrajinským dětem pro radost.

Pípá e-mail s poptávkou pomoci od Skautského institutu. Získali na půl roku 2 patra obrovského domu. Mnoho prázdných pokojů je třeba uklidit, aby tam mohli zřídit volnočasové centrum pro Ukrajince zvané SVITLO na Staromáku. Beru si dobrovolnické volno v práci a myji jedno okno za druhým. Už je vidět i ven. Jiní myjí schody, luxují. Fotíme společnou fotku, jíme pizzu, opět uklízíme. Poslední okna umyta, odcházím.

Opičák

Pro plné znění článku načti QRko

Ráno 24. 3. budí mě Opičák s tím, že to fakt udělal. Kdo? Co? Aha. Začala válka. V tu chvíli mi to vůbec nedochází. Nechápu to. Nechci to chápat.

Během dne mi to ale všechno začne docházet. Sakra. Válka je něco, čeho jsem se neplánovala dožít a teď je za humny.

Nejdu do školy. Nejde to. Nemůžu. Měla bych plánovat víkendové školení UFOuních instruktorů. Nejde to. Hledám možnosti jak pomoct, objevují se jich spousty. Přihlašuji se do různých portálů, že peníze nemám, ale můžeme nabídnout gauč na přenocování, teplé jídlo, oblečení a ruce k práci.

Školící víkend. Snažíme se být v klidu, ale nejde to. Večer zapalujeme svíčku. V pauzách mezi „přednáškami" sleduji zprávy a mrzí mě, že nemůžu pomoct s nakládáním věcí. Vzdělání je ale taky potřeba.

V neděli přicházím domů a Opičák balí věci, které půjde v pondělí odnést České tábornické unii. Tak se přidávám a dáváme dohromady užitečné věci. Ve škole mezitím skvělí lidé zorganizovali INFOlinku pro bezradné studenty, tak ve volném čase sedím u chatu a odpovídám. Sepisujeme, jak mluvit s dětmi o válce, účastníme se webinářů, čteme spousty článků. Všechno je hrozně rychlé.

Další INFOchat, další čtení, další informování se. Jdu si hrát s ukrajinskými dětmi – jazyková znalost prý není nutná… Prý. Je sakra nutná, když vám dají patnáct dětí, ať s nimi jdete ven na hřiště. Naštěstí všichni ve zdraví přežili.

Čas plyne. Přichází víkend, kdy jsme měli jet s UFO vedoucími do lesa na čundr. Přemýšlím o tom. To přece nejde. Nechci být v lese, zatímco se tu dějí takové věci. Výlet ruším a se Štikou nastupujeme do služby na Hlaváku. Od půlnoci do šesti. Štika se stará o ženy s dětmi – aby měly místo na spaní, aby je nikdo neotravoval, aby měly jídlo. Mně dali na starosti ubytování, takže volám do hotelů a dělám pořádek v administrativě.

Všude spoustu hasičů, policistů, zdravotníků, lidí. Každý někam pospíchá, pořád se něco děje.

Další týden. Další INFOlinka. Do toho se s Opičákem upisujeme ke službě v Kongresáku. Od dvou do šesti. Vidím paní, co má v jedné ruce přepravku s kočkou a psa na vodítku. V druhé ruce drží kufr. To je vše, co má. Obrázek z hlavy už nedostanu.

Březnová výprava mi dodává trochu síly. Únava se ale podepisuje.

Další týden, další služba v Kongresáku. Následuje služba asistentky pro ukrajinskou učitelku v ukrajinské třídě. Setkávám se zlostnými až nenávistnými komentáři na účet ukrajinských dětí. Že prý moc řvou a jsou rozlítaní. Možná proto, že na ně se jenom řve. Učí se češtinu pod taktovkou učitelky ze samotných pekel (aspoň mi tak přišla) a na oběd dostávají teplý rýžový jogurt, který jsem měla problém dojíst i já, zatímco všichni ostatní mají knedlíky s omáčkou – „Nemáte čipy, máte smůlu."

Je mi smutno. Úzko. Mívám noční můry. Ale cítím naději. Jednak díky jaru, ale také díky tomu, že potkávám spousty skvělých lidí, co si v práci berou neplacená volna a chodí vypomáhat nebo lidi, kteří po čtyřhodinové noční směně jdou do školy, protože za pár měsíců maturují a potřebují se učit. Potkávám lidi, kterým není lhostejné, co se děje a to mi dává víru i ve chvílích, kdy se setkávám s nenávistí, zlostí, nesmyslnou žárlivostí a nepochopením.

S fantazií rozvířenou událostmi poslední doby jsme vytvořily následující text (věřím, že každý v něm něco najde)…

Fčela

Pro plné znění článku načti QRko

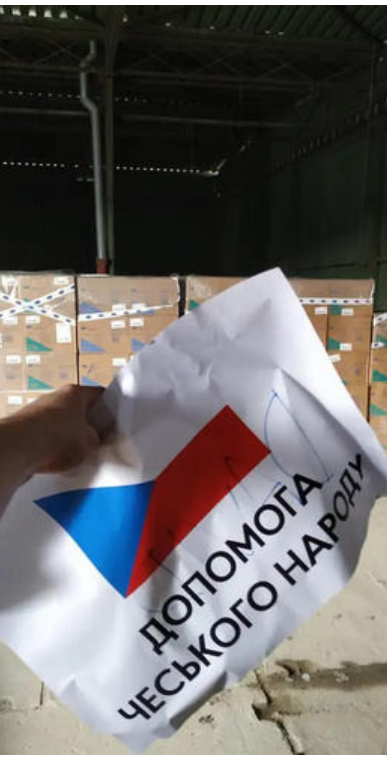

Naházem svý hadry na ploty
hrajem si na svoje životy
hrajem, že je vše v pohodě
doma jsme o chlebu, o vodě

Hodíme pár knížek do vody
rozlijem dva kýble na schody
potom se zavřeme do sklepa
prosíme Boha, ať hlavně neklepá

Žijeme tak trochu na hraně
tenhle boj tváří se prohraně
Do rukou berem palice
sepíšem 3, 4 petice
napíšu pár vzkazů na chodník
A soused? To bude podvodník!

Naházem svý hadry na ploty
hrajem si na svoje životy
hrajem, že všechno zvládáme
hlavy pak na beton skládáme

TIP NA VÝLET OD KUBY

V rámci plnění ZOZ jsem pro Poutníky zrekonstruoval svou oblíbenou vycházkovou trasu z doby, kdy bylo zakázané opouštět okresy. Snažil jsem se, abych celou cestu šel buď zelení a nebo alespoň pod stromy. Nakonec se mi z toho stal takový rituál, kdy jsem na téhle trase vyřizoval všechny pracovní hovory.

Pro zvědavé: trasa je dlouhá lehce přes 20km a projít jí zabere 4 hodiny.

Podrobnější popis cesty spolu s místy k zastavení k dostání u Kuby :-)

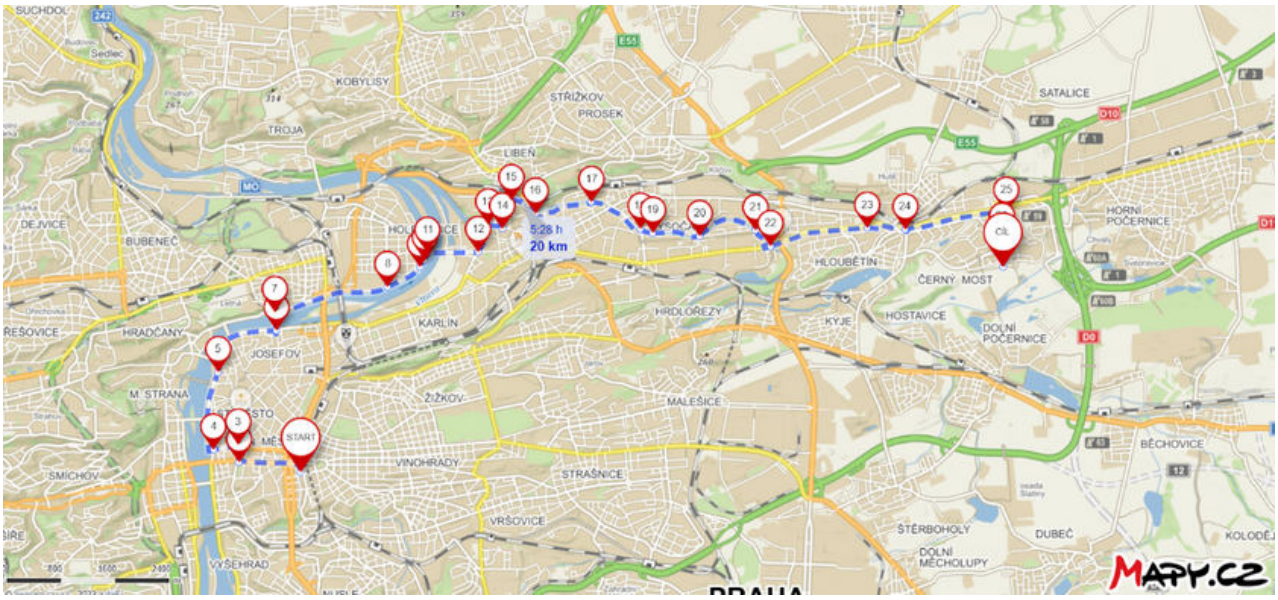

RÉBUSY PRO CHYTRÉ HLAVIČKY

Každý, kdo přijde na to, jak je možné, že tento matematický příklad není chybně vyřešený (Google a jiné metody povoleny), tak od Opičáka dostane speciální dáreček. Každý dostane jiný. Takže je to překvapení.

Příklad zní:

230 - 220 x 0,5 = 5!

Ilustrace: pepeta.cz - život jako v komiksu.

Jaké slovo vznikne? Za správnou odpověď tě čeká 1 měňák. Řekni si o něj Opičákovi.

Kolik Opičáků vidíš na fotce? Za správnou odpověď tě čeká u Opa 1 měňák.

ASTRONOMICKÉ OKÉNKO

Rok se s rokem sešel a máme tu druhé jarní astronomické okénko. To to letí, že? Tentokrát si povíme něco o kulových hvězdokupách.

Na jarní obloze je jich hned několik. Na obrázku můžete vidět dvě nejvíce jasné (můžeme si je ukázat na táboře i v menším dalekohledu).

Kulová hvězdokupa obsahuje statisíce hvězd „namačkaných" na sebe, proto se nám v dalekohledech jeví jako takové obláčky. Nacházejí se v nich velmi staré hvězdy. Oproti otevřeným hvězdokupám (o těch si povíme příště) jsou velmi stabilní - také proto, že jsou blízko u sebe a navzájem se pevně přitahují.

Na obrázku je též zobrazeno krásné souhvězdí Severní koruna - na obloze z něj často spatříte jen tu nejjasnější hvězdu, ale když máte štěstí na krásnou noční oblohu, můžete si ji prohlédnout v celé její kráse.

Herkules, souhvězdí, ve kterém najdete dvě výše zmíněné hvězdokupy, se na obloze dobře poznává podle tzv. květináče = jeho trupu. Schválně si to zkuste, až půjdete v noci ven.

Odpovědi z minule:

- Víte, čeho je bůh Poseidon? Jaká planeta se podle něj jmenuje?

Poseidon je bůh moří, v římské mytologii nese jméno Neptun a podle něj se jmenuje nejmodřejší planeta naší sluneční soustavy.

- Co jsou tzv. Kuřátka, která se vezou Býkovi na zádech?

Jedná se o velmi mladičkou (na vesmírné poměry) otevřenou hvězdokupu (o těch si budeme povídat příště) Plejády. Už staré indiánské kmeny ji znaly - zkoušely na ní ostrost svého zraku. A kolik hvězd tam vidíte vy?

- Víte, co je to mlhovina?

Mlhovina je takový prachový plynový mezihvězdný mrak. Některé mlhoviny jsou označovány za hvězdnou porodnici, jiné zas za hvězdné pohřebiště. Záleží v jakém stádiu vývoje hvězd mlhovina vznikne.

Otázky na příště:

- Proč jsou souhvězdí na severní obloze pojmenované typově jinak než na jižní obloze?

- Kolik souhvězdí najdeme na severní i jižní obloze?

- Proč lidé vůbec začali souhvězdí pojmenovávat?

Víte odpovědi na otázky (nebo jen na jednu, dvě...)? Napište na maja@oddilpoutnici.cz a třeba dostanete nějakou odměnu!

Fčela

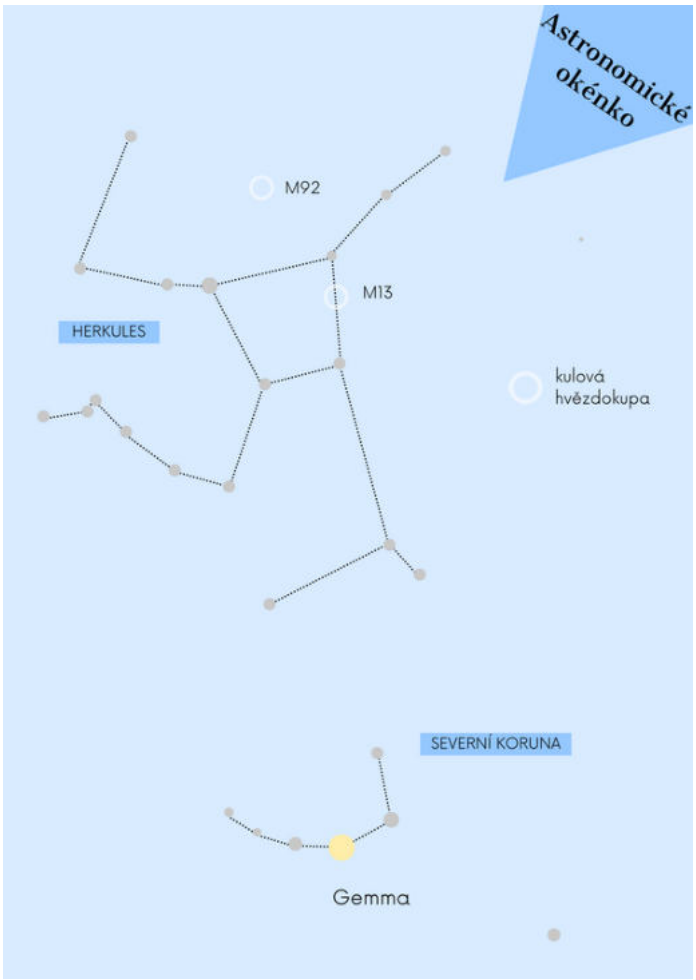

POETICKÉ OKÉNKO

Básnička se může, ale nemusí rýmovat a může vzniknout i tak, že píšete to, co vás napadá. Technika tzv. volného psaní může fungovat jak v poezii, tak v próze. Vyzkoušejte si napsat nějakou rýmovanou či nerýmovanou báseň a nechte si ji otisknout ve Škrpálu! Pište na mail maja@oddipoutnici.cz. Těším se na vaše výtvory!

Bláznivá

Mám dva pecny chleba
tři vejce k tomu
Když bude třeba
nevyjdu z domu

Upeču zeď
nakrmím lampu
do svého pokoje nakreslím mapu

Půjdu kolem gauče
postavím si hrad
tam schovám se před drakem
ten nesní mě snad

V kuchyni slídím
co k snědku by bylo
uždibnu sušenku… spořádám kilo

Schovám se do hradu
a tam zůstanu
dokud bude třeba
a se mnou i ten chleba!

TVOŘÍME POEZII #POEZIE_ZIJE

Fčela

Po stopách Palacha
(ze seniorské jednodenky 15. 1. 2022)

Zase mě unáší vlak,
do neznáma, kam se chci podívat.
Nebe poseté mráčkami,
na cestu mává mi.

Pole a ledy se za oknem míhají,
kamarádi mi společnost dělají.
Krajinou pustou dál jedeme,
že se máme dobře si řekneme.

Naše cesta má jasný cíl,
ještě dost máme sil.
Za Janem Palachem se vydáváme,
po stopách jeho putujeme.
Chceme zavzpomínat na ten čas,
kdy rozhodl se svůj čin udělat.

Vzdáme mu čest a lásku,
svíčku zapálíme jemu na památku.
Na svíčce máme napsanou,
hodnotu pro nás drahou.

Plamen svíčky nám připomíná,
jaká tehdy byla doba.
U jeho památníku před Národním muzeem,
chvíli tiše pobudem.
S plamenem, který se rozhořel,
my domů se rozejdem.

Firefox

ZÁVĚREČNÝ OHEŇ

Každý náš tábor začíná a končí slavnostním ohněm. Na tom se nic nemění. Co se někdy trochu mění je to, co přichází po ohni.

Tentokrát jsme psali vzkazy a ty nakonec posílali do ohně. Napsal jsem víc, než jen pár slov a představa, že bych to, co jsem sepsal, měl hodit do ohně, nebyla můj „šálek čaje". Nebyla to jen jediná věta, ale o to ani tak nešlo. Rozhodl jsem se svůj vzkaz do ohně nehodit a celý přečíst. Jak šel čas, věnoval jsem se něčemu jinému a když přišla ta hodina „há" a už byli připraveni i palivci, začal jsem hledat ten svůj vzkaz... .a nenašel ho.

V podobných chvílích si říkám, jaký šotek mi to schoval, ale je jasné, že jsem to někam zkrátka položil sám. Na druhou stranu mě to zbavilo dilematu, jak a co udělat, nebo neudělat, protože jsem i v těch posledních minutách přece jen váhal. Místo svého vzkazu jsem řekl jen pár slov spatra a bylo vymalováno.

Uplynul nějaký čas od posledního tábora a když jsem konečně rozebíral materiál, co jsem měl z léta doma, na co nenarazím? Ano, správně, je to ta ztracená a opět nalezená věc. Tak tedy tu to máte :)

Každý máme svůj svět. Nosíme ho stále s sebou, je naším bohatstvím, naším útočištěm, naším srdcem, myšlenkami, vším, čím jsme my. Někdy se stává, že o ten svět tak trochu přijdeme. Ale i tehdy není důvod vše vzdát. Tak jako naděje umírá poslední, také i my, každý z nás, má šanci a ne jednu, ale mnoho šancí najít znovu ten svůj svět, byť trochu jiný, ale přesto zase náš.

Přišel jsem před lety o svůj svět a nalezl jiný, stejně důležitý a krásný. Ten můj svět jste vy, ať ti nejmenší, nebo nejstarší. Jste to vy, kdo mi dáváte pocit jedné velké rodiny. Děkuji za vše, za naději, která se splnila, aniž bych od začátku doufal.

Každý má opravdu víc nadějí, než si zprvu myslí. Nevzdávejte se, nepochybujte, mějte se rádi a žijte blaze.

Váš Michal, t.č. Vačice

FOTOPŘÍSPĚVKY OD...

MATEMATICKÁ KRÁSA ČÍSLA 16

Číslo 16. Co je na něm speciálního? Na první pohled nic, ale pokud se s číslem 16 ponoříme do světa matematiky, zjistíme, že číslo 16 skrývá spoustu zajímavých věcí. Dá se zapsat mnoha zajímavými způsoby, mimo jiné 2^4 ale můj oblíbený je 2^{2^2}.
Odmocniny $\sqrt{16} = 4$ a $\sqrt[2]{16} = 2$ jsou na rozdíl od desítky $(\sqrt{10} = 3.16227766017)$ jednoduché. 16ková soustava existuje a říká se jí hexadecimální (zkráceně Hex) a místo 10, 11, 12, 13, 14 a 15 se používá A, B, C, D, E a F. Kdybychom se tuto soustavu učili od dětství, matematika by byla o mnoho jednodušší. Takže, až se příště potkáte s barvou napsanou formátem hex, např. FFA34C, není to blábol: FF = 255, A3 = 163, 4C = 76. Je to tedy Hex pro RGB 255, 163, 76, což je tato krásná oranžová:

Bonusem by byla binární čísla a mocniny dvojky, protože 16 je sama mocnina dvojky: 2 = 2, 4 = 4, 8 = 8, 16 = 10, 32 = 20, 64 = 40, 128 = 80, 256 = 100, 512 = 200, atd.

Luky

FOTOPŘÍSPĚVKY

Fotopříspěvky od Kuby a Fčely v rámci plnění si ZOZ...

Při večerním čekání na autobus mě zaujal zajímavý stín, tak jsem si řekla, že se s vámi o něj podělím.

Splněný sen každého s akrofobií...

ZKUSTE TAKÉ NOVÉ SPORTY

Svůj zápisek o nově vyzkoušeném sportu jsem rozšířila hned o dva další sporty:

1) Dodgeball: Do UFa jsme si pořídili super hru - Dodgeball. Je to variace na vybíjenou. Hraje se ale s pěti míči místo jednoho. Je to sport založený na fair play, rychlosti, hbitosti a spolupráci. Určitě ho někdy přinesu i do Poutníků!

2) Kuličky: Jako malá jsem kuličky sice hrála, ale nikdy ne podle pravidel. Takže když jsme si pak v rámci skautské schůzky uspořádali turnaj, bylo to pro mě hodně nového, ale rozhodně mě to moc bavilo!

3) Horsemanship: Na koních jezdím od páté třídy - takže už dost dlouhou dobu, ale teprve letos jsem se dostala k práci s koněm ze země. Navazování vzájemného vztahu je velice důležité a jsem ráda, že mám tu příležitost.

Fčela

VLADO PIECKY: POKOŘENÍ OBLOHY, DOBÝVÁNÍ MOŘE

Vlado Piecky byl nejen dobrým stratégem, vnukem, biologem či třeba instalatérem. Vlado byl taktéž schopným konstruktérem a především dobrodruhem-objevitelem.

Vzhůru do oblak

Když Vlado Piecky zhruba ve dvacátých letech 20. století obdivoval výkresy vynálezce jménem Bartolomeu de Gusmão. Snažil se tehdy o vylepšení horkovzdušných balonů. Nejprve se zaměřil na studium pláště první montgolfiéry z roku 1783, neboť na samotný hořák na obrazech montgolfiéry neviděl přes první pasažéry (beran, kachna a kohout) stoupající do atmosféry k ověření, zda v ní nejsou jedovaté plyny. Následně se snažil uplatnit principy fungování Gusmãovy Passaroly u soudobých balonů.

Nakonec vymyslel geniální prototyp horkovzdušného balonu, pod kterým byla uvázána konstrukce podobná zámořské lodi s pseudovesly, kterými se dal ovládat směr letu. Ostatně vylepšil i modely Jeana-Baptiste-Marie Meusiera, který navrhl využití motorů. Vlado Piecky si však už v té době velmi dobře uvědomoval negativních vlivů proběhlé (první) světové války na životní prostředí a chtěl tak zkonstruovat ekologicky šetrnější dopravní prostředek, který by však mohl být oproti modelu vzducholodi od Henriho Giffarda z roku 1852 poháněného parním strojem řiditelný i bez nutnosti bezvětří a taktéž oproti modelu Charlese Renarda a Arthura Krebse z roku 1884 bez nutnosti využívat elektromotor.

Vynález téměř dokončil, ale nakonec polil své výkresy tomatovou šťávou a už se k nim nikdy nevrátil. Když však poničené výkresy pálil při zakládání ohně na pečení brambor pro opuštěné sirotky, jeden z listů mu uletěl a přilepil se přímo na sklo kočáru, který zrovna projížděl kolem. V kočáru neseděl nikdo jiný, než již skoro osmdesátiletý stařík Ferdinand von Zeppelin. Ten jakmile plány uviděl, ihned je uchoval. Připomněly mu totiž jeho nikdy nedokončený vysněný projekt z roku 1899, který hojně finančně podporoval - šlo letoun poháněný kolem se vzdušnými pádly / lopatkami fungujícím na podobném principu jako mlýnské kolo.

Výkresy Vlada Piecky ho inspirovaly k myšlence na sestavení skvělé řiditelné vzducholodě pro účely nákladní dopravy. Bohužel práci nedokončil, neboť ho čekala brzká smrt. Nakonec byly jeho plány využity ke zkonstruování téměř dokonalých vzducholodí pro vojenské účely. Osvědčily se zejména pro dálkový průzkum, nebo jako první strategické bombardéry. Německé vzducholodě typu Zeppelin podnikaly dlouhé lety do Anglie, kde bombardovaly průmyslové, ale i civilní cíle.

Do bádání byl skutečně ponořen

Vlado Piecky však měl své jiné plány. Pochopil při studiu stratosféry ve velkých výškách pomocí balonů, že vzduch nemá daleko k vodě. Je to přeci jen o jeden element vedle. Tato studia ho inspirovala k řešení problému s pevností stěn hlubokomořského plavidla. Ihned poté co rozdal sirotkům a chudým propečené brambory, začal počítat.

Počítal dlouhých 20 let, než se mu povedlo dokončit plány na první hlubokoponorné plavidlo. To fungovalo na principu ponoru a následného vyhození zátěže při požadavku vystoupat vzhůru na hladinu. Vlado Piecky navrhl plavidlo skládající se z dostatečně pevné kulové kabiny a plováku, který ji nadnáší. Plovák byl vyroben z plechu a naplněn benzínem. Byla to vskutku geniální myšlenka, neboť benzín je dostatečně lehký a přitom prakticky nestlačitelný. Proto je schopen vyvozovat vztlak nezávisle na hloubce ponoru.

Tajemství vynálezu

Vlado Piecky měl v té době spolupracovníka profesora Augusta Piccarda. Vzhledem k tomu, že Vlado Piecky nikdy nestál o okázalou slávu, přenechal Piccardovi konstrukční plány k autorskému podpisu. Piccard se mu snažil vnutit finanční odměnu, ale Vlado Piecky jen vztyčil prst na znamení odmítnutí a pozval Piccarda na oběd

jako poděkování za dobrou spolupráci. Piccardovi nechal na jeho přání přinést propečená žebírka s výběrovým červeným vínem a sám si dopřál zelňačku, kterou uvařil již předem ze zelí z vlastní zahrádky.

Auguste Piccard se v roce 1948 mohl pyšnit hotovým batyskafem FNRS-2, se kterým se dokonce sám dvakrát ponořil, než ho od něj odkoupilo francouzské námořnictvo. (jeho kabina se stala základem FNRS-3) a Piccard postavil pro Itálii batyskaf Trieste. Pozadu nezůstal ani jeho syn Jacques Piccard, který se 23. ledna 1960 (už ve službách amerického námořnictva) s Donaldem Walshem ponořili s tímto batyskafem do rekordní hloubky na dně Mariánského příkopu (naměřená hloubka po korekci 10 920 m).

Víte, že?

Slovo batyskaf není náhodný výmysl Vlada Piecky? Název vychází z řeckých slov bathos (hloubka) a skafos (loď). Vlado Piecky latinu dobře ovládal, a proto Piccardovi vnuknul myšlenku na pojmenování ponorné kapsle takto, neboť striktně odmítal Piccardův nápad, aby byla kapsle pojmenována PP1 (Piecky-Piccard, model č. 1). Nechtěl být totiž slavný. Že za batyskafem stojí zejména Vlado Piecky, se ukázalo až na počátku jednadvacátého století poté, co se Piccard přeřekl a již mu bylo trapné mlžit. Doslova prohlásil: *„Vlado Piecky by nebyl rád, že to prasklo. Ale lepší, než kdyby praskl batyskaf dole, nebo balon nahoře."*

Opičák

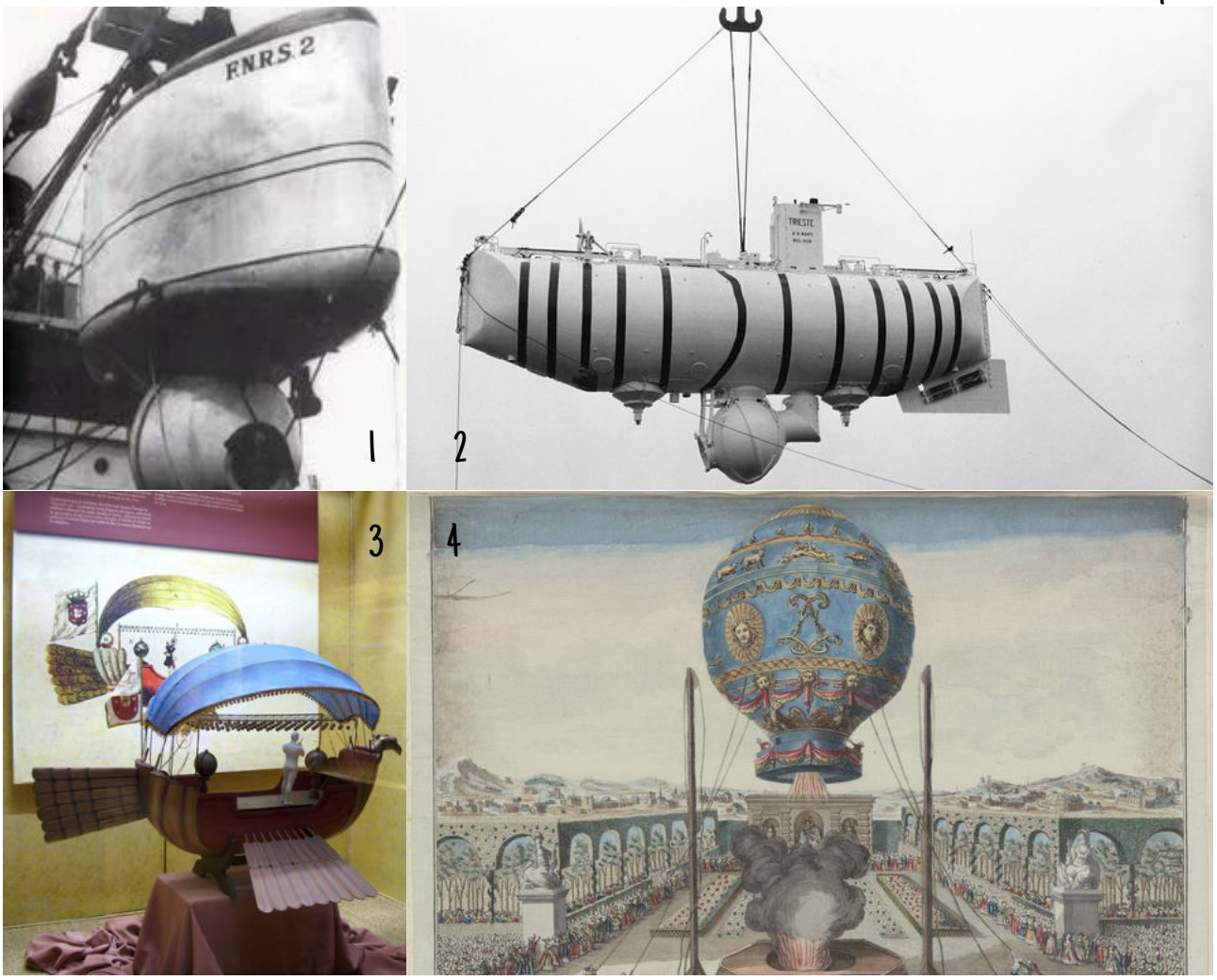

Foto: 1) FNRS-2 - autor neznámý, převzato z: http://oosif.ru/batiskaf-fnrs-2, 2) Batyskaf Trieste - autor neznámý, Naval History and Heritage Command, 3) Passarola - Jorge Barrios, letecké muzeum v Santiago de Chile, 4) Montgolfiéra: Claude-Louis Desrais.

ZKUSTE ISLANDSKÁ JÍDLA

Islandská vánoční rýžová kaše

Potřebujeme:

- 0,5 l vody
- 200 g rýže
- 1,5 l plnotučného mléka
- 1 lžičku soli
- mandle, hrst rozinek
- skořice, cukr, ovocný sirup

Postup

1. Rýži vaříme ve vodě, dokud se voda nevypaří.
2. Přidáme mléko a snížíme plamen. Vaříme, dokud rýže nezměkne (asi hodinu).
3. Před koncem přidáme rozinky, sůl a mandle.
4. Podáváme s cukrem, skořicí a sirupem. Ten, kdo v talíři najde mandli, vyhrává čokoládu.

Islandský vánoční chléb

Potřebujeme:

- 1 kg mouky (pšeničné, nebo žitné)
- 30 g cukru
- 1 lžičku prášku do pečiva
- 1 lžičku soli
- 1 lžičku kmínu
- 500–600 ml horkého mléka
- 1 lžíci másla
- sádlo na smažení (nejlépe jehněčí)

Postup

1. Všechny suché ingredience smícháme. V horkém mléku rozpustíme máslo. Přidáme ke zbytku.
2. Vypracujeme hutné těsto, které rozdělíme na menší kusy ve tvaru klobás. Přikryjeme vlhkou utěrkou.
3. Odkrajujeme menší kusy, které válečkem vyválíme na tenké okrouhlé placky. Na vytvarování okrouhlé formy můžeme použít i talíř.
4. Do placek ručně vyřezáváme ornamenty. Můžeme použít i menší formičky na pečení cukroví. Placky na několika místech propíchneme vidličkou.
5. Smažíme po jednom na rozpáleném sádle ve vysokém hrnci. Po několika vteřinách opatrně obrátíme a smažíme do zlata. Musíme dávat pozor, aby se nám placky „nesložily“.
6. Po usmažení placky položíme na papírovou utěrku a zatížíme talířem. Chléb vydrží ve vzduchotěsné nádobě na tmavém suchém místě několik měsíců.
7. Placky podáváme například k vánoční šunce. Vykrojené části chleba můžeme také osmažit a podávat jako alternativu k bramborkům nebo nachos.

Kopřiva

ZAJÍMAVOSTI Z PRAHY

Praha má nový systém pro pohyb městem. Přiznejme si to, i my rodilí Pražané někdy nedokážeme napoprvé trefit správný východ z metra například na Můstku nebo Karlově náměstí… To se změní. Praha získá moderní a srozumitelný informační a orientační systém.

Současný informační systém, reprezentovaný především cedulemi v metru, byl v době svého vzniku v 80. letech minulého století velmi kvalitní. Ale čtyřicet let se nerozvíjel, neaktualizoval a nikdo se o něj nestaral. Navíc nikdy výrazněji nepronikl právě mimo prostory linek pražského metra. Maximálně čas od času někde přibyla nějaká ta písmenka. Výsledkem je nejednotnost a mnohdy i nesrozumitelnost.

Nový design bude v Praze nasazován postupně, již od začátku na nové lince metra D, objeví se v rekonstruované stanici Jiřího z Poděbrad, na Terminálu Smíchov či na otevíraných P+R parkovištích. Sami autoři návrhu považují svůj projekt za otevřený, jehož funkčnost je třeba ověřit v praxi. Proto město bude nový systém již od léta zkoušet v rámci několika pilotních instalací. Půjde například o pěší trasu ze Staroměstského náměstí na Výstaviště, Dopravní podnik umístí tabule do stanic metra Palmovka a Háje. Na odjezdové digitální panely s online informacemi se mohou cestující těšit na autobusových zastávkách na Proseku, Ládví či Budějovické. Konkrétní poznatky občanů budou hrát velkou roli při případných úpravách. Zapojíte se také svými připomínkami?

Pěnkava

Zdroj: https://www.prahajede.cz/2022/04/05/praha-ma-novy-system-pro-pohyb-mestem/

Pro video načti QRko

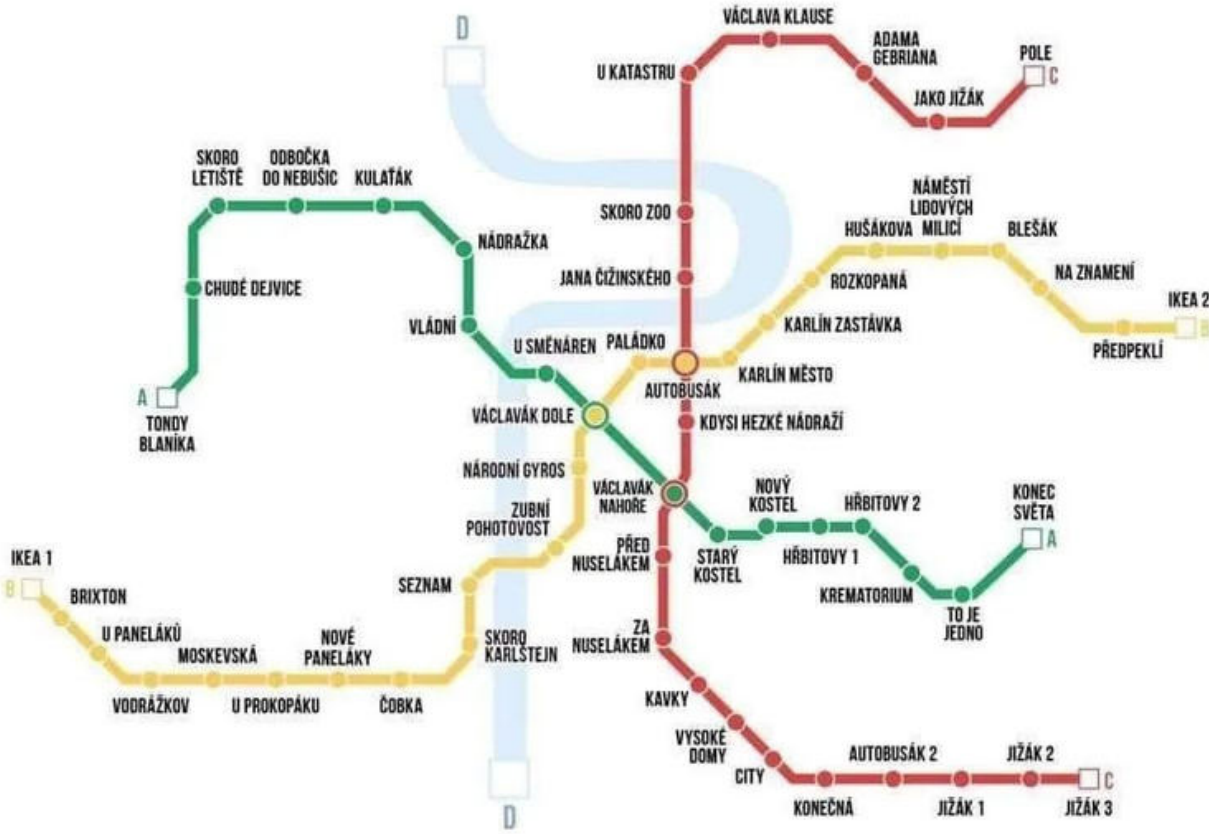

PRAPODIVNÁ ÚŽASNÁ ZVÍŘÁTKA

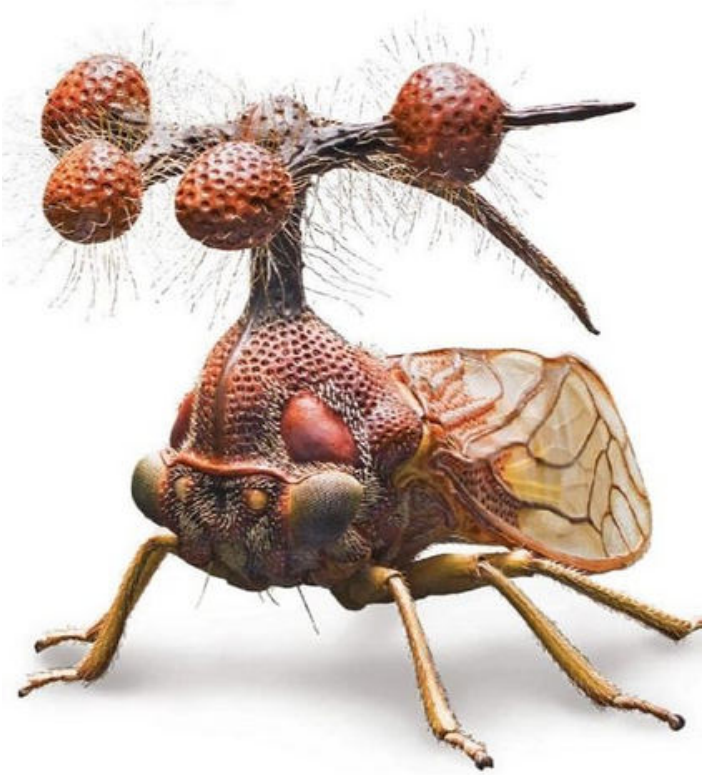

V každém z následujících čísel oddílového časopisu bych rád představil nějaké atypické zvíře. Začneme potvůrkou zvanou Bocydium Globulare. Ta připomíná svými hřbetními výrůstky jakýsi „bobulový vrtulník". Obývá deštné pralesy v Brazílii. Bocydium je rod hmyzu z čeledi Mhopocidae. Klasifikace z roku 1999 identifikovala 14 druhů tohoto rodu.

Opičák

FOTOPŘÍSPĚVKY OD...

Máji

Opa

LUŠŤOVAČKY

já: zavolám do lesa
les:

*pod svícnem

ÚNOR

POLE

Někdo: *daruje mi koně s křivými zuby*

Já:

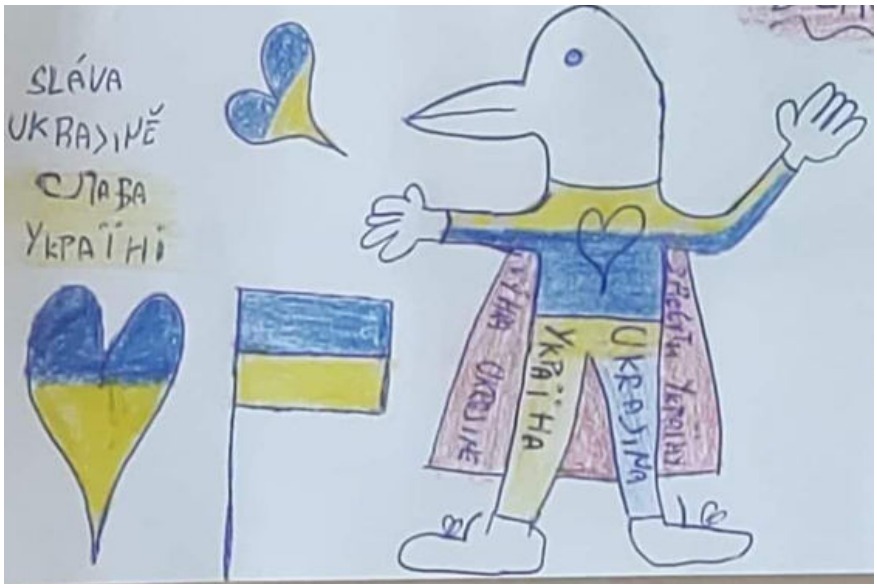

Od Kachnoryse

UMĚLÉ SLUNCE: JSME BLÍZKO

V Poutníkově škrpálu č. 34 na straně 29 jsem psal o tom, jak se lidstvo snaží vytvořit tokamak. Jde o způsob vytvoření téměř neomezeného zdroje energie, přičemž je ekologický a zároveň udržitelný. Ve zkratce: Rozžhavíte plazmu na miliony stupňů Celsia a teplo převedete na jiný druh energie (třeba elektřinu). Problémem je udržení tzv. jaderné fúze na dostatečný čas a zároveň tak, aby došlo k získání více energie, než kolik jsme do její výroby vložili.

Od podzimu, kdy jsem o tom psal, se objevily velké pokroky. Čínský tokamak se na začátku ledna na 18 minut rozpálil na 70 milionů stupňů. Na začátku února evropský tokamak vytvořil rekord. Vyrobil 59 megajoulů energie a rozpálil se na 150 milionů stupňů, což je teplota desetkrát vyšší, než se nachází ve středu slunce. Šlo o Joint European Torus (JET) u Oxfordu ve Velké Británii. To je experimentální tokamak pro projekt ITER, který je větší a pokročilejší verzí tokamaku JET. ITER je mezinárodní vědecký projekt budovaný v jižní Francii zaměřený na výzkum jaderné fúze. Za podpory sedmi partnerů – Číny, Evropské unie, Indie, Japonska, Jižní Koreje, Ruska a USA – má ITER prokázat vědeckou a technologickou proveditelnost získávání energie z jaderné fúze. Celkem se na jeho stavbě podílí na 35 států.

Fúze, tedy proces, který pohání hvězdy jako naše Slunce, představuje téměř nevyčerpatelný a čistý zdroj elektřiny, který vyžaduje pouze malé množství paliva, jež lze získat z levných a celosvětově dostupných materiálů. Při procesu jaderné fúze se za vysokých teplot spojují atomy lehkých prvků, jako je vodík, z nichž vzniká helium při současném uvolnění obrovského množství energie. Fúze je ze své podstaty bezpečná, protože proces její reakce se nemůže spustit nekontrolovaně sám od sebe. Na rozdíl od současných atomových elektráren tokamak atomy neštěpí, ale slučuje.

Již 20 let se jako lidstvo snažíme vyrobit jeden vynález, který obsahuje asi 1 milion komponent. Nyní se zdá, že jsme velice blízko cíli. Snad v příhodnou dobu, kdy je péče o životní prostředí více než důležitá. Po několika odkladech současný rozvrh počítá s testováním plazmy v roce 2025 a provozem v roce 2035. Kromě odkladů se projekt potýká i s navýšením rozpočtu: původní částku překročil již třikrát, nyní se náklady pohybují ve výši 200 miliard eur (525 miliard korun). Jde tedy o druhý nejdražší projekt v historii lidstva. Dražší už byla jen mezinárodní vesmírná stanice ISS, která stála v přepočtu kolem 3,3 bilionů korun.

Chceš vidět, jak kamera zachytila reakci rozžhaveného plazmatu?
Pro video načti QRko.

Opičák s využitím zdroje ČT24

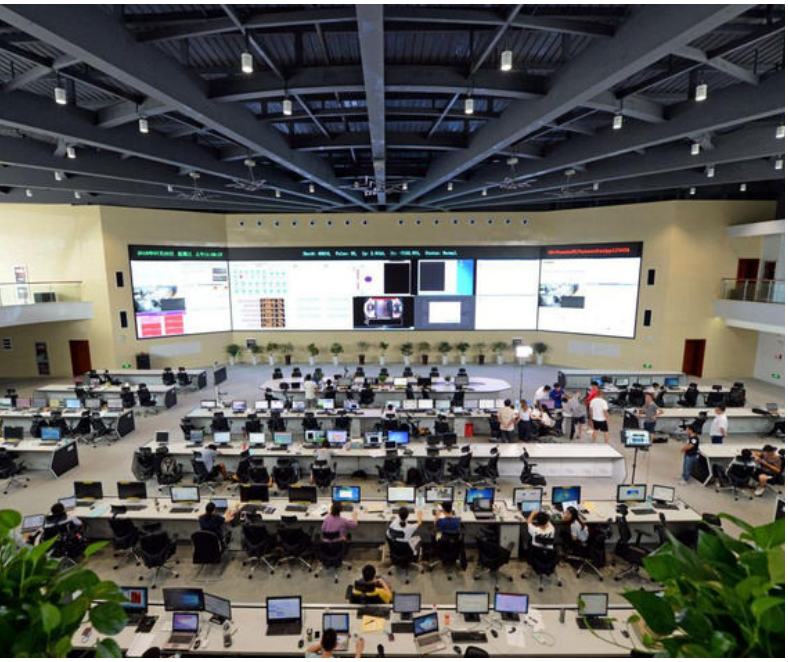

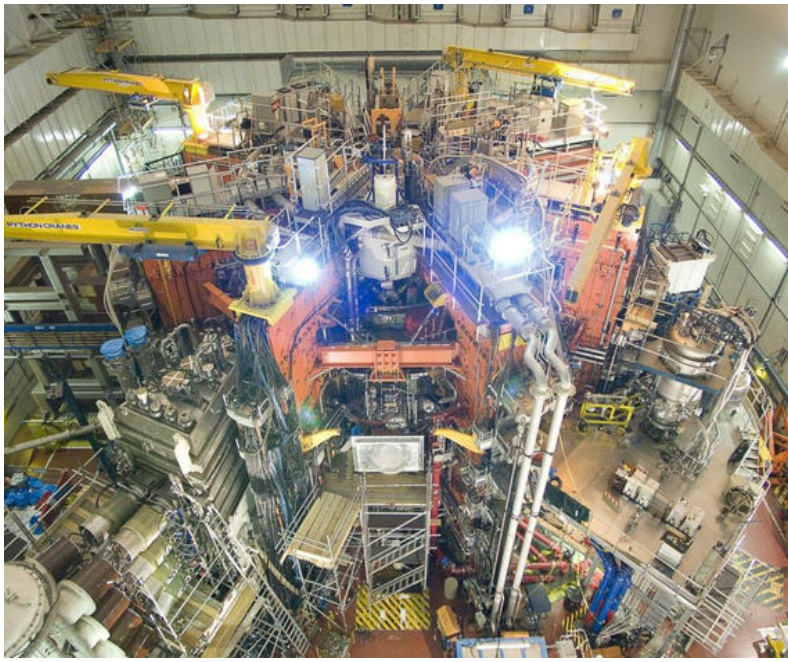

Zdroje: velin_east: Velín čínského tokamaku EAST / foto: Reuters, jet.jpg : tokamak JET / foto: JET

TIRÁŽ

Časopis vydávají členové a přátelé oddílu Poutníci.
Vydáno jakožto 60. publikace TON (Tajné oddílové nakladatelství).
Neprodejný materiál. Směnitelný za měňáky.

Kontakt na oddíl:
oddilpoutnici.cz
info@oddilpoutnici.cz
Ondřej Turek (Opičák), 774 570 292

Archiv všech čísel Poutníkova škrpálu: oddilpoutnici.cz/casopis

Veškeré oddílové publikace naleznete na oddilpoutnici.cz/publikace

NA 36. ČÍSLE POUTNÍKOVA ŠKRPÁLU SE PODÍLELI

ŠÉFREDAKTORKA: Pěnkava
ZÁSTUPKYNĚ ŠÉFREDAKTORKY: Drak
REDAKTOŘI: Opičák, Fčela, Kuba, Vačice, Firefox, Kopřiva, Luky, Drak

Nárok na měňáky: Drak (4), Kachna (3), Firefox (2), Luky (2), Chrobák (1), Somyčka (1), Mája (1)

FOTOGRAFIE A ILUSTRACE: Poutníci, případně odzdrojováno
NÁVRH PŘEDNÍ OBÁLKY: Pěnkava
ZASTŘEŠUJÍCÍ DESIGN: Pěnkava

Poutníci, 2022
Působíme pod Asociací turistických oddílů mládeže České republiky.

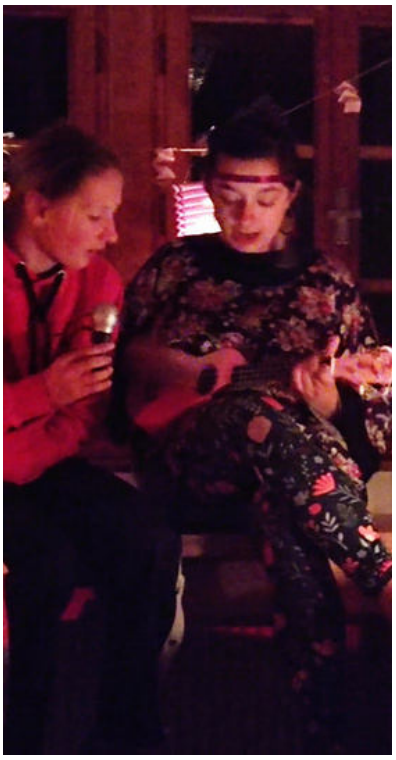

ODDÍL POUTNÍCI